

77

Prolog;

fremfage i det harmoniske Selskab

den 26de December 1811.

W e r g e n , 1811.

Print hos N: Dagh's Ende og Søn.

3 Livets Vaar, i Verdens Uffylde Dage
Drog tvende Sødfende paa Jorden om,
Som Begge Hyldest fandt hvorhen de kom,
Dg Bøge end og Maal var at bebage
Dg skjendte forskjellige i Træl og Færd,
Dg Begge skæred' højt hinandens Værd
Med sine Trælkunst de saa sig snoede
I alle Former ind, at for hver Sands
Den ene hævede den andens Glæds.
De elskte To: det Skjønne og det Gode.

Gud! sagde de, Gud selv vor Lærer blev,
Vær Samfundets Lov han i Naturen skrev.
Der, hvor hans Haand med rige Farver mæler,
I samme Træl hans Godhed sig udtaler
I Purpurffhens Skær, i Himlens Prægt,
I Lerens Slag, og Rosens lette Dragt,
I Cedrens Bejt og Engens Mørtegrønne,
Som Godheds Tolk fremstiller sig det Skjønnes
Dg Haand i Haand de drog' ad Banen frem,
Dg Jordens Uffylde Værn velsigned' dem.

Da Vigens Klare Øie fandt den lærte
Ej mindre klart at see det rene Hjertes
Da sine Nodme paa den Villiegrund,
Dg Hulde Smil paa rosenfarvet Mund;
Dg blide Nøst med Hjertet saa forvoldig;
O! Alt forkyndte: Skjon er Dindens Volig —
Dg Unglingen rask, styrig, mandig, mild,
Fra varme Hjerter kvaalte Djets Yld;
Usvækket Kræse, Mod i hans Indre boede,
Han elskte troe, men elskte kun den Gode. —

Da Musen glad de tvende Hulde saae
Forenede i Laurbærlunden gaae,
Dg gjennem Kunsternes udskraatte Rige,
Dg aldrig fra hinandens Side vige —
Hvor Penselen gav Yld og Sprog og Aand,
Dg Marmorets stil Liv ved Skaberhaand,
I Sangens eige, høje Phantaster,
Dg Tonelunstens skjønne Harmonier,
De staaende sig fremme som i Værelse
Opflammed' Kunsten og dens Sønners Værm.

Men, af! Jordbevælsen, som aldrig sover,
Det elskte Haand at sende rive vover —
Dig, Skjønbed! nu din adle Søster saae,
Af! ofte i uærdige Folge gaae;
Fornedret saae til Lasters Tryllerinde,
Dg trued' med fra Jorden at forsvinde —
I Vigens Blik hun saae og kjendte dig,
Hun hørte dig i hennes Tryllestemme;
Men fandt dig — af! dig selv ej mere liig,
Din Altkom og dit Slægtsskab at forglemme —
Hun saae dig, vandrende fra Egn til Egn,
Foragtelige Lestekunst at sve,
Ja, end forhaane hendes Gudsdoms Hegn,
Dg Ustylds Fred med frække Haand at røve —

Og Musen, som indbød mig, fæd med Harm,
Alt dig man kun i hendes Rige lyder,
Og at med færlig Ynde, Sjælen, varm
Du Gifte i hendes Søners Hjerter gyder —
I Venstrens Tryllerier, Skjaldens Sang,
Thalias Epil, Musikkens Harmonier,
Forkynder sig det Skjønnes Dæm og Klang
Mens Kunstens indre, høje Guddom tier.

O Venner! vi til Glæde samtet her,
Vi Musen til vor glade Fæds indbyde,
Og hende denne Dag indviet er —
Den nyder kun, som ædelt veed at nyde —
Lad os forene de adskilte To,
De elskte Søstres Bænd igjen vi knyttet
De Begge hulde Arme om os snor,
Henrykkes vi til deres Samklang lyttet

O, Harmonie! du steg fra Himlen ned,
Ej for at lide, ~~at lide~~
Men Sjælen at forvæle, høve, røre,
Og gyde i et saaret Hjerter Fred;
Med patriotisk Ild og Venstres Varme,
Med Iver for den gode, ædle Sag;
Med Agt for Dyden, Æmhed for den Ærme,
Vi søge vil dit høje Velbehag —
Med Sjælens Harmonie du da os lønne!
Vort Vælgspog er: det Ædle og det Skjønne.